

Arrest

nr. 38 407 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratieve dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. DASSEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 juni 2008 het Rijk binnen en diende op 11 juni 2009 een derde asielaanvraag in. Op 13 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het eiland Koyama en te behoren tot de minderheidsgroep Bajuni.

Op 30 juni 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 2 oktober 2008. Op 27 oktober 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het

Commissariaat-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 16 januari 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 28 januari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 9 maart 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 11 juni 2009 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 juni 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 14 september 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde er aan toe dat u HIV-positief bent en in België medisch behandeld wordt. U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een Somalische identiteitskaart op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven te Mogadishu op 20 mei 2002, een medisch attest op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven door Dr. R. Gors te Tollembeek op 25 mei 2009, een medisch getuigschrift op naam van Mmaka Mohamed (s.d.) en een gedetailleerd medisch attest op naam van Mmaka Mohamed Hassan uitgegeven door Dr. Rembert Mertens te Brussel op 5 juni 2009.

U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 2 oktober 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden dan ook de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben in twijfel getrokken. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 16 januari 2009 onder meer geconcludeerd "verzoekers voorgehouden nationaliteit is ongeloofwaardig en komt, samen met zijn gebrekkige geboorteakte, frauduleus voor" (zie arrest nr. 21480).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw derde asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Van de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven te Mogadishu op 20 mei 2002 kan enerzijds gezegd worden dat het merkwaardig is dat dit document werd uitgereikt te Mogadishu hoewel u steeds verklaarde dat u geboren werd te Kismayo (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 28 augustus 2008, p. 2), woonachtig was in Kismayo tot 1991 (p. 2) en u vervolgens vestigde in Koyama (p. 2) tot u Koyama verliet op 22 juni 2008 (p. 8). Anderzijds is het bevreemdend dat de door u voorgelegde identiteitskaart uitgereikt werd in 2002 (zie informatie in administratief dossier) en dat u verklaarde dat de regering van Somalië de identiteitskaart uitreikte (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 14 september 2009, p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat sinds het begin van de burgeroorlog de besturen niet meer functioneren en er geen Somalische autoriteit is die in staat zou zijn om officiële documenten uit te reiken. Alle archieven en regeringsgebouwen werden tijdens de oorlog geplunderd of vernield. Door ontbrekende staatsstructuren en bij gebrek aan een centraal gezag worden in Somalië tot op heden nog steeds geen identiteitspapieren uitgereikt (zie informatie in administratief dossier).

Van het door u voorgelegde medisch attest op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven door Dr. R. Gors te Tollembeek op 25 mei 2009, het door u voorgelegde medisch getuigschrift op naam van Mmaka Mohamed (s.d.) en het door u voorgelegde gedetailleerd medisch attest op naam van Mmaka Mohamed Hassan uitgegeven door Dr. Rembert Mertens te Brussel op 5 juni 2009 kan gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen gezien deze documenten geenszins het door u afgelegde asielrelaas ondersteunen en er volledig los van staan.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot

de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uw beweerde kennis van het Kibajuni (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 28 augustus 2008, p. 5) is op zich geen bewijs van uw Somalische nationaliteit, omdat de het Kibajuni – als variant van het Kiswahili - ook in Kenia wordt gesproken (zie informatie in het administratief dossier).

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert een schending van “artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29.07.1991” en van “de motiveringsplicht” aan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitevinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Verzoeker voert tevens een schending van het redelijkheidsbeginsel aan. De Raad stelt dienaangaande dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich

tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu duidelijk niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen of arresten betreffende eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen al dan niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.2. Verzoeker volhardt in de asielmotieven van zijn eerste asielaanvraag en legt als nieuwe elementen een Somalische identiteitskaart neer op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven te Mogadishu op 20 mei 2002, een medisch attest op naam van Hassan Mmaka Mohamed uitgegeven door Dr. R. Gors te Tollembeek op 25 mei 2009, een medisch getuigschrift op naam van Mmaka Mohamed en een gedetailleerd medisch attest op naam van Mmaka Mohamed Hassan uitgegeven door Dr. Rembert Mertens te Brussel op 5 juni 2009. Verzoekers derde asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden Somalische identiteit en afkomst en derhalve evenmin aan zijn asielmotieven.

3.3. Wat betreft de neergelegde identiteitskaart, maakt de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing verschillende bedenkingen. Vooreerst werd het document in Mogadishu uitgegeven in 2002, terwijl verzoeker verklaarde van 1991 tot aan zijn vertrek op 22 juni 2008 in Koyama te hebben gewoond. In het verzoekschrift wordt nu beweerd dat verzoeker in 2002 in Kismayo woonde wat strijdig is met de verklaringen opgenomen in het administratieve dossier (zie gehoorverslag CGVS 14.09.2009, p.2). In ieder geval biedt verzoeker geen verklaring voor het feit dat zijn moeder, met wie hij volgens zijn verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag geen contact meer had, in Mogadishu een identiteitskaart ging halen bij de bevoegde diensten, terwijl verzoeker er niet woonde. Hoe dan ook verzoeker toont niet aan dat een document kon of kan worden uitgereikt in Mogadishu. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier functioneren in Somalië sinds het begin van de burgeroorlog in 1991 de besturen niet meer en bestaat er geen Somalische autoriteit die in staat zou zijn om officiële documenten uit te reiken (zie *Schweizerische Flüchtlingshilfe*, 2.03.2005). Eveneens blijkt uit diezelfde informatie dat in Somalië tot op heden nog steeds geen identiteitsdocumenten worden uitgereikt bij gebrek aan centraal gezag. Verzoeker beweerde echter tijdens het verhoor dat de identiteitskaart werd uitgereikt door “de regering van Somalië” maar licht niet toe wie dit zijn en hoe ze desgevallend een administratie hebben opgericht (zie gehoorverslag CGVS 14.09.2009, p.4) en waar er in Somalië administratieve gebouwen en diensten zijn. Bovendien wordt in de landeninformatie uit het administratieve dossier gesteld dat “*Legale documenten werden in Somalië “geprivatiseerd” en een verhandelbaar product*”. Verzoeker daarentegen beperkt zich ook ter terechtzitting tot de blote bewering dat “*soms de diensten open waren en soms niet. Verzoeker zal trachten hiervan extra bewijs te leveren door zich te wenden naar de ambassade van Somalië te Genève. Verzoeker maakt dan ook voorbehoud dit alsnog te kunnen voorleggen*”. De Raad stelt vast dat verzoeker de algemene informatie betwist met louter ongestaafde beweringen en ook ter terechtzitting geen nuttige gegevens heeft neergelegd. Verzoekers verklaringen zijn dermate vreemd aan de eigenlijke toestand in Somalië zoals dit uit de toegevoegde informatie blijkt, dat slechts kan vastgesteld worden dat verzoeker Somalië niet kent. De identiteitskaart komt voor als opgemaakt voor onderhavige procedure. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden om enig geloof aan te hechten aan dit document te meer nu deze ook niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen.

3.4. Het verzoekschrift stelt dat “*Hoe dan ook heeft verzoeker bij de huidige asielaanvraag wel degelijk bewijs geleverd van zijn nationaliteit en identiteit*”. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat het louter neerleggen van documenten onvoldoende is om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen. Immers, reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag bleek verzoeker

onbekend met de geografie en het clansysteem van Somalië. Bovendien was verzoeker geheel onwetend wat betreft de Somalische taal. De stelling uit het verzoekschrift *“Nergens in de bestreden beslissing werpt men zelfs op dat dit stuk niet echt zou zijn of vals zou zijn zodat er van uitgegaan dient te worden dat dit stuk wel degelijk authentiek is en echt en verzoeker zijn nationaliteit en identiteit vaststaat en bewezen is. De stelling van het cgvs in andere zin is totaal niet te verantwoorden. Het kan niet zijn dat officiële authentieke stukken naast zich neer worden gelegd op basis van loutere opmerkingen van het cgvs die geen steun vinden in objectieve informatie”* kan niet overtuigen nu verzoeker bij zijn verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag blijft (zie gehoorverslag CGVS 14.09.2009, p.3). Verzoeker toont niet aan van Somalische nationaliteit te zijn. Het neerleggen van stukken die hij, daargelaten de foute plaats van uitreiking, redelijkerwijze niet kon verkrijgen kunnen het geloof in de Somalische nationaliteit bezwaarlijk herstellen.

3.5. Ten slotte is verzoekers kennis van het Kibajuni onvoldoende om zijn nationaliteit aan te tonen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat het Kibajuni eveneens in Kenia wordt gesproken. Verzoekers stelling *“De motivering van het cgvs om te twifelen (of het merkwaardig vinden of bevreemdend) aan de nationaliteit van verzoeker is dan ook niet afdoende en niet redelijk te verantwoorden”* berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing en de beslissingen genomen aangaande verzoekers opeenvolgende asielaanvragen. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel argument aanreikt waaruit een begin van bewijs van Somalische nationaliteit zou kunnen blijken. Verzoeker houdt dan ook bedrieglijk de Somalische nationaliteit voor.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker beroept zich op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont echter niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals reeds in voorgaande asielaanvragen werd besloten neemt verzoeker een bedrieglijke identiteit en nationaliteit aan. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Wat betreft de medische attesten en het getuigschrift, stelt de Raad vast dat de documenten geen uitstaans hebben met verzoekers asielmotieven. Uit de documenten blijkt dat verzoeker HIV-positief is en in België wordt behandeld. Verzoeker toont niet aan waar hij vandaan komt zodat niet wordt aangetoond dat zijn aandoening een vervolging kan uitmaken in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK